

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὡράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε θέλω νταραβέρι — μὴ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα

Μηνὸς Μαΐου δεκαευνιά
κι' ὁ ἥλιος ψήνει κάθε ντουνηῖ.

Ποῦντος τρακόσα ἔνα
καὶ ὅλα σιχαμένα

Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι
γὰρ τὰ λεπτά δὲν ἔχομε.

Γνωρίζοντες οἱ Ἕλληνες πῶς εἶναι ρεμπεσκέρηδες
κι' ὀλίγον ἀφιλότιμοι καὶ πρῶτοι κανονιέρηδες,
μὲ ἄλλους λόγους εὐκολὰ δὲν ρίχνουν τοὺς παράδες
στοὺς τροβαδούρους τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς καλαμαρά-
ῖς δὲ φιλομουσία των δὲν εἶναι παρὰ χίμαιρα, [δες,
δὲν] ἄναμε εἰς τὸν «Ρωμῆ» συνδρομητὰς ὡς σήμερα.

Μὰ τώρα εἰσερχόμενοι 'στὸν ἑβδομὸν μας χρόνον
καὶ βλέποντες πῶς ἡ Ἑλλὰς πηγαίνει 'στὰ καλλίτερα,
κι' ἐκ τῶν πολλῶν ἀναγνωστῶν ὀλίγοι μένουν μόνον
ποῦ σκάζουν ἄποτε γερὰ κανόνια σὰν προτήτερα,
καὶ δὲν 'μποροῦν τὰς ἐξείς των τὰς πρώτας ν' ἀποβάλουν
καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ τὴν πίστι μας νὰ βγάλουν.

Καλῶς ἐπισκοπήσαντες τὴν θέσιν τῆς πατρίδος,
ἐκείνην τὴν ἐλάττωσιν τοῦ φόρου τῆς σταφίδος,
τὸν μέγαν σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
τῆς Στυμφαλίας τὸ νερὸ καὶ ἄλλα εὐτυχήματα,
ὅπου ὁ νοὺς σου σταματᾷ καὶ εἶναι ν' ἀπορήσης,
καὶ βράστα κι' ἀνακάτευτα καὶ φτύστα καὶ βλαστήματα.

Τὰς βελτιώσεις βλέποντες τοῦ μακαρίου τόπου,
ὅπου σηκώνονται μ' αὐταῖς ἡ τρίχες τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ πῶς μεταρρυθμίζεται καθ' ὅλα ἡ Ἑλλὰς
καὶ ὅτι τὰ χρεώγραφα μικρὰν δὲν ἔχουν μείωσιν,
καὶ θέλοντες νὰ φέρωμεν κι' ἐμεῖς μεταβολὰς
καὶ εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Ρωμῆ» ποιᾶν τινα βελτίωσιν.

Μὲ σκέψιν ἐρευνήσαντες τὰ οικονομικά μας,
ποῦ ἦλθαν σούλφ καὶ βερεσέ ὡς ποῦ νὰ πῆς λουκάνικο,
ιδόντες δὲ τὰσπρόρρουχα καὶ τὰ ἐσώθρακά μας
πῶς εἶναι ἀπὸ πρόστυχο πανὶ Ἀμερικάνικο,
ἀκούσαντες καὶ τὴν σοφὴν τοῦ Περιχλέτου γνώμην
καὶ τοῦ κυρίου Φασουλῆ μὲ τὴν βαθεῖαν κόμην.

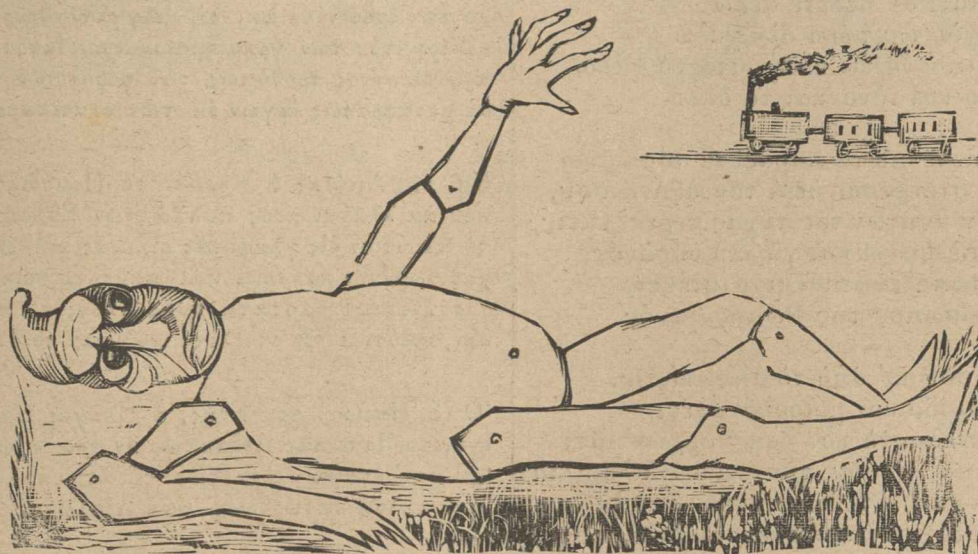
Καθίσαντες ἀγέρωχοι σ' ἐνὸς βωδίου τὰ κέρατα
κηρύττομεν μὲ σάλπιγγα 'στῆς γῆς τὰ τετραπέρατα
πῶς 'στὸ ἐξῆς συνδρομητὰς ἀπὸ παντοῦ δεχόμεθα
καὶ ὅλους θὰ τοὺς θέλωμεν καὶ θὰ τοὺς ἀνεχόμεθα,
καὶ ἂν κανένας ἀπ' αὐτοὺς ἀμέσως δὲν πληρώνη
θὰ στέλλωμεν τὸν Φασουλῆν νὰ τὸν ἐμβαγλαρώνη.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

Π. Πώς είναι τα πολιτικά; βρωμοῦνε ἢ μυρίζουν;
Φ. Σὰν τοῦ Κοράκου τὰ παιδιὰ, βρὲ Περικλῆ, μυρίζουν.
Π. Πῶς πονθεῖν; σκοτίζεσαι περὶ τῆς ἀπαρτίας,
ἢ ἐπαυσεσὶς νὰ μεριμνᾷς περὶ τῆς πολιτείας;
Φ. Καὶ μεριμνῶ καὶ χάνομαι γὰρ ὅλα, βρὲ μαγκούφη,
καὶ παίζω μὲ τοὺς Βουλευτὰς κ' ἐγὼ τὸ κλωτσοσκοῦφι,
κ' ἀκούω τὴν συζήτησιν μὲ σηκωμέν' αὐτιά,
ὡς ποῦ μὲν μ' ἐρεῖ οὐδὲν ἄνθρωπος, σὰν μὲν κολοφωτῶ,
σβύσω κ' ἐγὼ εἰς τὸν βωμὸν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
ἐκ τῶν μεγάλων σκέψεων καὶ τῆς συχρῆς φροντίδος.
Π. Καὶ δὲν μὲν λὲς τί γίνεται;
Φ. Τί μ' ἐρωτᾷς, βρὲ χάχα;
δὲν ἐννοεῖς τί κάνουνε οἱ Βουλευτοὶ τάχα;
Αὐτὸ ποῦ πάντα γίνεται εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ κράτους,
νὰ πλάνωνται οἱ νηστικοὶ μαζὶ μὲ τοὺς χορτάτους.
Π. Βαρέθηκα νὰ κοπανᾷς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
βαρέθηκα τῆς μαγκουριάς κ' ἐκεῖνα τὰ βροσιδία.
Θέλω καινούρια πράγματα, καὶ μὲν Φασουλῇ...
δὲν θέλω πρὶν νὰ ἐρχεται καθόλου ἡ Βουλὴ,
δὲν θέλω πρὶν Συντάγματα καὶ ἄλλα μαραφέτια
κ' ἐξάψεις πατριωτισμοῦ καὶ νήστευαίς καὶ ρουσφέτια,
ὅπου τάκουω μὲν φορὰ καὶ εἰκοσι ξερνῶ...
θέλω μὲ ἄλλα πράγματα τὴν ὥρα νὰ περνῶ.
Φ. Κ' ἐγὼ τὰ ἐβαρέθηκα, ἀλλ' ὅμως τί νὰ κάνω;
μὲ τοῦτα σεκλετίζομαι καὶ τὸν καιρὸ μου χάνω,
ἐνὸς δὲ ξεκάρφωτα κυττᾷς τὰ κεραμίδια
κ' ἐδῶ κ' ἄλλου θὰ γίνωνται τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
κ' ἐγὼ αὐτὰ θὰ κοπανῶ, κανάγρια τοῦ διαβόλου,
καὶ σὺ ταῦτά σου βούλωνε καὶ μὴν ἀκούς καθόλου.
Π. Λέγε λοιπὸν τί γίνεται...
Φ. Μὲ γλῶσσαν σθεναρὰν
φωνάζει ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν ἀριστεράν:
«Στὰς συνεδρίας τῆς Βουλῆς καθόλου μὴν ἀργήτε
καὶ παύσετε γὰρ τὸ Θεὸ νὰ κωλυσιεργήτε...
'Αφήστε με, μωρὲ παιδιὰ, νὰ σώσω τὴν πατρίδα
κ' ὕστερα πέρνετε καὶ σεῖς τὴν πρέπουσαν μερίδα,
τῆς Στυμφαλίας τὰ νερὰ νὰ φέρω μὲν ἡμέρα
κ' ἐχθρὸς καὶ φίλος μὲ αὐτὰ νὰ πνίξω πέρα πέρα,
νὰ κάμω νέον δάνειον μὲ τόσας ἐγγυήσεις
διὰ τὸν σιδηροδρόμον τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
ὅπου τὸ ἔθνος θὰ γένῃ μπαξὲς καὶ περιβόλι
καὶ κατ' εὐθείαν ἀπ' ἐδῶ θὰ πάμε μὲς' εἰς τὴν Πόλιν,
νὰ ἴδωμεν κ' ἐμεῖς καιροὺς καὶ πλούτου καὶ γαλήνης,
νὰ πάρωμεν καὶ τὰ λουτρά Μεθάνων καὶ Κυλλήνης,
νὰ γατρευθοῦν οἱ ἄρρωστοὶ ἀρχήτερα μὲν ὥρα,
νὰ λείψουν ὅλα τὰ κακά κ' ἡ μὲν καὶ ἄλλη ψώρα,

καὶ ὅλοι νὰ φωνάζετε τραβώντας ὁλοῖσθα:
«ψυχὴ μου 'στὴν Κολοκυθὸν, ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!
Καὶ ἀπαντᾷ ὁ Θεόδωρος «βρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα,
δὲν μᾶς γελᾷς, Πρωθυπουργέ, μὲ τὰ 'ψηλὰ κολάρα.
Τόσον καιρὸ ἀδιάκοπα μᾶς τρώει τὸ σεκλέτι
κ' ἐρίνανε τὰ μάτια μας γαρίδα γὰρ ρουσφέτι,
τόσον καιρὸ μ' ἐκούρασαν οἱ πόνοι κ' αἱ ὀδύναι
κ' ὅλα κουκκιά μὲ ρίγανη μοῦ φαίνονται πῶς εἶναι.
Μὲ τέτοια δὲν ξεπάζεται ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
καὶ θὰ σ' ἀλλάξω τὸ Χριστὸ μὲ τὰς ἐπερωτήσεις.
Καὶ πῶς ἐκεῖνο ἐγίνε καὶ πῶς αὐτὸ θὰ γίνη...
μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις μας καιρὸς δὲν θὰ σοῦ μείνῃ,
γιατὶ μὲ λόγια προσπαθεῖς τὸν κόσμον νὰ κουρδίσης
καὶ εἰς τὰς νέας ἐκλογὰς σὰν πρῶτα νὰ κερδίσης,
καὶ τότε ὅπως σήμερα ὁ Θεόδωρος νὰ ρέψῃ
κ' αὐτοὺς τοὺς 'Ημετέρους τοῦ μὲ λάχανα νὰ θρέψῃ.
Καὶ ὁ Τρικούπης ἀπαντᾷ «βρὲ Θεοδώρη, στάσου,
μὴν κάνης ἔτσι σὰν παιδί, γὰρ ἔλα 'στὰ σωστά σου,
κ' οὔτε μὲ λόγια προσπαθῶ τὸν κόσμον νὰ κουρδίσω,
οὔτε 'στὰς νέας ἐκλογὰς σὰν πρῶτα νὰ κερδίσω,
ἀλλ' εἶναι μόνος μου σκοπὸς νὰ πλέξω τὴν 'Ελλάδα
'στὴς Εὐτυχίας τὸν κορμὸν ὡσὰν περικοκλάδα,
ποῦ νὰ μὴν ἐχῇ ἀπ' αὐτὴν ξεκολλημὸ ποτὲ
κ' ὁ Φασουλῆς νὰ τὴν ὑμνῇ καὶ ἄλλοι ποιηταί,
καὶ ὕστερα νὰ σοῦ εἰπῇ χορτάτη καὶ σκιρτώσα:
ἔλα καὶ σὺ, κὺρ Θεοδώρη, νὰ κάμῃς ἄλλα τόσα.»
Κ' ὁ Θεοδώρης ἀπαντᾷ «δὲν μᾶς γελᾷς σὰν πρῶτα,
σὲ ξέρομε, Πρωθυπουργέ, σὲ ξέρομε, προδότη...
μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριάς καὶ πράσινα τὰ φύλλα,
λογάριασε καὶ τὸν καιρὸ, ποῦ τᾶχαις κάμει νύλα.»
Καὶ σκουίζει ὁ Χαρίλαος «'Αφήστε νὰ 'μιλήσω,
ἀλλέως θὰ παραιτηθῶ ἢ θὰ σὰς διαλύσω.»
«Ναί, βλέπεις κ' ἂν παραιτηθῇς, τοῦ λέν οἱ φαρμακοῦνοι
θὰ χάσ' ἡ Πόλι μάλαμμα κ' ἡ Βενετῖα βελόνι
'Αμμ' ἴσα ἴσα σήμερα αὐτὸ ζητεῖ καθείς,
νὰ πέσῃς, ἀφιλότιμε, καὶ νὰ μὴ σηκωθῇς,
ἂν εἴχες δὲ ἀπάνω σου φιλότιμον ὀλίγον
δὲν θ' ἔτρωγε λαχανικά τὸ κόμμα τῶν Οὐγγων.»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται κ' ἔτσι περνᾷ ἡ ὥρα,
ἢ δὲ φιλιότημας 'Ελλάς, τοῦ μέλλοντος ἡ χώρα,
τῶν Λαυαῖδων, Περικλῆ, τὸν πῖθον μ' ἐνθυμίζει,
ποῦ νύκτα 'μέρα ὁ κλεινὸς Τρικούπης τὸν ρεμίζει
μὲ τόσα εὐτυχήματα, πρωτοφανῆ 'στὸν τόπο,
ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Θεόδωρος τοῦ τὸν τρυπᾷ μὲ τρόπο,
καὶ τὰ καλὰ κατακυλοῦν καὶ φεύγουν ἀποκάτω
καὶ μένει τὸ πιθᾶρι μας μὲ ἀδεαγὸν τὸν πάτο.
'Εγὼ δὲ μὲ τὰ ροῦχα μου γρινιάζω καὶ μαλλόνω,
κουράστηκε τὸ χέρι μου μὲ τὸ νὰ φασκελόνω,
κ' ἀνακατεύομαι παντοῦ καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων,
καὶ ναυτιῶ μὲ τὸ παρὸν καὶ φτύνω εἰς τὸ μέλλον,
ὡς νὰ μοῦ πάρῃ, Περικλῆ, ὁ διάβολος τὴ μάννα
καὶ μὲν γὰρ πάντ' ἀναπανθῶ 'στοῦ Βούδδα τὴ Νιρβάνα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι
οὐδὲ Τρικούπη ἀγαθὰ καὶ Θεοδωρὴ ὀδύναι,
οὐδὲ ἀκούονται παθῶν ἐκρήξεις καὶ βρονταὶ
κ' οἱ ἀνθρώποι δὲν παύουνε τὸν Καραγκιόζ-μπερνέ.
Καὶ τώρα ὅρσε μὲν φτυσιὰ 'στὴ βρωμερή σου μούρη...
Π. Ὅρσε καὶ σὺ τρεῖς ματσουκιάς, σιχαμερὲ μουρμούρη!

**Μαγική παραφορά
τοῦ Φασουλῆ τοῦ φουκαρέ.**

Ὁ κόσμος σὺ ἀλλόκοτε μὲ τὰ παράξενά σου,
ὦ γῆ, ποῦ πάντα στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά σου,
καὶ πάλιν τὸ κρανίον μου μεταβολὴν ὑπέστη
καὶ πάλιν ὅπως φαίνεται μ' ἐπείραξε ἡ ζέστη,
καὶ εἰς στιγμὰς εὐρίσκομαι παραφορῶν ἐξάλλων
καὶ ὁμιλῶ μονάχος μου καὶ βλέπω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Καὶ πάλιν τὸ σιχαμερὸ κυττάζω καλοκαῖρι,
ἀπὸ τὴν λαύρα ψήνονται τῆς σφαίρας τὰ καλούπια,
ἢ μούρη μου κατὴντησε ὡς εἶδος θειαφοκέρι
καὶ πίνουνε τὸ αἷμα μου τὰ χόρταγα κουνούπια,
καὶ μὲς' ἐστὶν ὁ δῶν μου ταῦτά δὴ ψύλλαροι πνιδοῦν
καὶ ὅλο πάνε κ' ἐρχονται καὶ ὅλο τραγουδοῦν.

Ὁ ἕνας ἔχει τὴν φωνὴν νομίζω τοῦ Τρικούπην
κ' ὁ ἄλλος πάλιν τὴ φωνὴν τοῦ μαύρου Δεληγιάννη,
κ' αὐτοὺς μοῦ λέγει ἀπ' ἐδῶ «Σῆκω, μωρὲ κουροῦπι,
νὰ 'δῃς τὸ ἔθνος 'στὰ ἐμπρὸς τὴ πῆδημα ποῦ κάνει,
σιδηροδρόμους, δάνεια, νερὸ μὲ τὸ τουλοῦμι,
καὶ νὰ τὰ χάψῃς ὅλ' αὐτὰ σὰν τὸ ραχάτ-λουκούμι.»

Κ' ὁ ἄλλος λέγει ἀπ' ἐκεῖ «Βαβαὶ καὶ ὠμένα!...
σῆκω ἀπάνω 'γρήγορα καὶ φώναξε καὶ κλάψε,
κ' ἂν πατριώτης λέγεσαι κολλήσου εἰς ἐμένα
κ' εὐθὺς θανάτου σάββανα γὰρ τὴν πατρίδα ράψε.
'Ὡς μέσα εἰς τὸ κόκκαλο ἐμπῆκε τὸ μαχαῖρι
καὶ εἶναι γὰρ παλούκωμα ἐκεῖνος ὅπου χαίρει.»

Αὐτὰ οἱ ψύλλοι τραγουδοῦν κ' ἀρχίζει τὸ χορὸ
ὁ ψύλλος ὁ καλόκαρδος μὲ τὸν κλαυθρὸν,
κ' ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ δεξιὸν πετᾷ 'στ' ἀριστερὸν
κ' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἑσθὲν μὲς' ἐστὶν ὁ δεξιὸν σαλτάρει.
Κ' ἐκεῖνος μὲ ὄνειράτα χρυσὰ μ' ἀποκοιμίζει
κ' αὐτὸς μὲ θρήνους κ' ὀδυρμοὺς τ' αὐτὰ μου τὰ
[γεμίζει.

Κ' ἐγὼ δὲν παύω καὶ 'στοὺς δὴν τὴν ἀκοὴν μου κλί-
καὶ λέγω πότε εἰς αὐτὸν καὶ πότε εἰς ἐκεῖνον: [ἰων
«Πινakovή, Πινakovή,
ἐλ' ἀπὸ τᾶλλο μου αὐτὴ»
κ' οἱ ψύλλοι πάνε κ' ἐρχονται μὲ λιγυρὰν φωνὴν
καὶ μοῦ χαλοῦν τὴν σάλπιγγα τὴν Εὐσταθιανήν.

Ἀφῆστε με νὰ κοιμηθῶ, ἀφῆστε νὰ 'συχάσω,
μὲ τοῦτα τὰ τραγούδια σας κοντεύω νὰ τὰ χάσω.
Πῶς θέλετε νὰ φαίνομαι; δακρύων ἢ γελῶν;
πῶς εἶμαι χρησιμώτερος 'στοῦ ἔθνους τὸ καλόν;
ἂν ἕκαστον εὐτύχημα τοῖς μετρητοῖς τὸ πέρνω,
ἢ ἂν κτυπῶ τὸ στῆθος μου καὶ τὰ μαλλιά μου σέρνω;

Ὅπως μοῦ 'πῆτε φαίνομαι, ὅ,τι μοῦ 'πῆτε κάνω...
καὶ 'στὰ καλὰ καὶ 'στὰ κακὰ καθόλου δὲν τὰ χάνω.
Ἄν θέλετε ὁδύρομαι, ἂν θέλετε γελῶ...
ποτὲ τὸ κέφι κανενὸς ὡς τώρα δὲν χαλῶ
'Εγὼ μὲ γέλοισι εἰμπορῶ καὶ κλάμματα νὰ ψάλλω,
ἐγὼ τὸ ἔχω εὐκόλο καὶ τὸνα καὶ τὸ ἄλλο.

ὦ κόσμε σὺ ἀλλόκοτε μὲ τὰ παράξενά σου,
ὦ σφαῖρα σύ, ποῦ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά σου,
ὦ μοῖρα σύ, ποῦ τῶν θνητῶν τὰς τύχας περιπλέκεις,
ὦ σὺ Ἑλλάς, ποῦ σὲ ὑμνεῖ καὶ γῆ καὶ οὐρανός,
μὲ δύο τώρα πρόσωπα ἐνώπιόν μου στέκεις
καθὼς καὶ ὁ διπρόσωπος τῆς Ρώμης Ἴανός.

Γελᾷς ἀπὸ τὸ ἕνα σου κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο κλαῖς,
τραγουῖδι ἀνοικτόκαρδο καὶ μοιρολόγι λές,
κι' ἐγὼ κυττῶ μὲ γελαστό καὶ δακρυσμένο μάτι
τὴ μιὰ καὶ ἄλλη μούρη σου, τὴν καθεμιὰ κοιλιὰ
ἢ πρώτη ἄδεια φαίνεται κι' ἡ δεύτερη γεμάτη, [σου...
καὶ σὺ γκαρίζεις πεταχτὴ καὶ σέρνεις τὰ μαλλιά σου.

Κι' ἐγὼ μαζί σου, ὦ πατρίς, καὶ κλαίω καὶ γελῶ
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς γιὰ πράσινο χαβιάρι τοὺς πουλῶ,
καὶ τρώγω αὐγοτάραχο καὶ κάποτε χαροῦπι
καὶ ἡ κοιλιὰ μου τρέφεται καὶ ταμπουρὰ βαρεῖ,
καὶ δίνω μιὰ κι' εὐρίσκομαι κοντὰ εἰς τὸν Τρικούπην
καὶ δίνω μιὰ κι' εὐρίσκομαι κοντὰ 'στὸν Θεόδωρῃ.

Παραφρονῶ, ζεσταίνομαι, δὲν ξέρω τὶ νὰ κάνω...
κατρακυλῶ 'στὰ χαμηλὰ ἐνῶ πετῶ ἀπάνω.
'Ο Παλπαγιαννακόπουλος μοῦ κόβει τὰ φτερά
καὶ ἄλλοι μάντεις ἀσφαλεῖς καὶ μετεωροσκόποι,
κι' ἡ εὐτυχία ἢ χρυσὴ κι' ἡ μαύρη συμφορὰ
μὲ παίζουν εἰς τὰ χέρια τῶν σὰν λαστιχένιο τόπι.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ φίλτατός μας Γιάγκος, Πατούνας ὁ πολὺς,
ποῦ τόσας ἀναμνήσεις ἀφῆκε προσφιλεῖς,
τὴν αὐριον μᾶς φεύγει καὶ πάει 'στὰς Ἰνδίας,
τῶν ὀφρων, τῆς λαύρας, τῶν πυρετῶν τὴν γῆν,
ὁ δὲ Ρωμηὸς ἐξ ὅλης τοῦ εὐχεται καρδίας
ἐπάνοδον αἰσίαν καὶ θησαυρῶν πηγὴν.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδι, — δηλ' 'στὸ λέδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Καὶ τοῦ Κυριακοπούλου ἡ Ἑθνικὴ ἐβγήκε,
ἐφημερίς μεγάλη ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων,
κι' ὑποδοχὴν ἀπ' ὅλους ἐγκάρδιον εὐρήκε
ὡς ἐξυπηρετοῦσα τὸ γενικὸν συμφέρον.
Εὐχῆθη δὲ εἰς ταύτην κι' ἡ τοῦ Ρωμηοῦ ψυχὴ
μακρὸν νὰ ἔχη βίον καὶ μάλα εὐτυχῇ.

Ὁ Χάμλετ τοῦ Σαιξπήρου, μετάφρασις μεγάλη
καὶ γλαφυρὰ καθ' ὅλα ὑπὸ τοῦ Δαμιράλη,
λογιωτάτου νέου καὶ δὴ Ἀγγλομαθοῦς
κι' ἐργάτου τῶν γραμμάτων καὶ βέκτου ἀληθοῦς,
προσφέροντος προθύμως τὸν φόρον τῶν γραμμάτων
μὲ μεταφράσεις ἔργων ἐκ τῶν κλασικωτάτων.

Καὶ τῆς Λειψίας ἡ Κλειώ, τὸ Περιοδικόν,
ποῦ ἀμιλλᾶται πρὸς πολλὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
τὸ πλούσιον εἰς γλαφυρὰς εἰκόνας καὶ εἰς ὕλην,
χαριτωμένην πάντοτε καὶ πάντοτε ποικίλην,
συστήνεται θερμότατα πρὸς ὅλους κι' ἀπὸ 'μᾶς
καὶ σπεύσετε νὰ στείλετε ταχέως συνδρομὰς.

Ὁ ἐξ Ἡπείρου φοιτητής, ὁ Βλάχος Παναγιώτης,
ἐγένετο Ἰατρικῆς Διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
καὶ μετ' ἐπαίνων ἀρκετῶν τὸ ἄξιον παλληκάρι
λίαν καλῶς κατάρθωσε 'στὸ Δίπλωμα νὰ πάρῃ.

Γεώργιος ὁ Πάμπανος, ὁ ἱατρὸς ὀδόντων...
τὰ χρήματά σας δι' αὐτὸν δὲν πᾶνε εἰς τὸν βρόντον,
ἀνακαινίζει πάσχοντας ὀδόντας ἐν τῇ ἡμᾶ
χωρὶς κανένα θόρυβον, χωρὶς καμμὶὰ ρεκλάμα.
Οἱ ἔχοντες πονόδοντον ἄς μαζευθοῦν ἐκεῖ
κι' ἡ σάπια ἢ μασσέλα τῶν εὐθύς θὰ γίνη νέα,
εἰς ὅλους δὲ γνωστοποιῶ πῶς οὗτος κατοικεῖ
'στῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἐννέα.

'Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὄρας εὐφροσύνης.
'Εκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς,
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν καὶ ἄρωμα τρυφᾷς.

Νέον Ἡμερολόγιον καὶ δὴ Γεωργικόν,
γλαφυροτάτη συγγραφή τοῦ Πέτρου Φιλαρέτου,
μετὰ ποικίλων γνώσεων ἐπιστημονικῶν
καὶ ὠφελείας πρόξενος τὰ μάλα ἐξαιρέτου.
Διδάσκει πάντα γεωργὸν συντόμως καὶ εὐφροσύνως...
ἐσχάτως τὸ ἐξέδωκε ὁ Σπύρος Κουσουλίνος.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσκαίτου κοινοτὸς πολὺς.